

Drifting Sun is een band die voor het eerst van zich liet horen op het titelloze debuut uit 1996 dat werd uitgebracht door Musea. Daarop presenteerde het rond toetsenist Pat Sanders opgebouwde kwintet zich met stevige symfo met een rockinslag. Twee jaar later volgde het op dezelfde leest geschoeide *On The Rebound*, een album met langere nummers waarop Sanders zijn begeleidingsband bijna geheel had vervangen. Na verschillende omzwervingen en andere interesses keert Sanders na zeventien jaar terug met een reïncarnatie van Drifting Sun. De overige bandleden worden nu gevormd door Peter Falconer (zang), Dan Storey (gitaar, bas), Andrew Howard (gitaar) en Will Jones (drums). Het materiaal werd geschreven door Sanders, terwijl Falconer de teksten voor zijn rekening nam. Hoewel Sanders toetsenist is, heeft hij een paar prachtige instrumentaaltjes gepend, waarop semi-akoestische gitaar en piano domineren. Hierop laat Andrew Howard horen een technisch begenadigde gitarist te zijn. Opvallend is wel dat dat de enige nummers zijn waarop hij gitaar speelt. Het overige materiaal beweegt zich van het oude Galahad-werk via Magnum naar Deep Purple. In de lagere regionen doet de stem van Falconer denken aan die van Bob Catley (Magnum), zoals in de titeltrack. *Five Forever* is daarentegen een zoetgevoisde ballad die Falconer voorziet van kopstemzang. Hoogtepunten zijn *The Wizard* en *Last Supper* die zich meer bewegen in het Deep Purple-idiom met heerlijk orgelwerk, zang met rockuithalen en prettige gitaarsolo's, waarbij de ritmetandem Storey-Jones de overige leden prima in het gareel houdt. Sanders heeft Drifting Sun met de nieuwe bezetting en met *Trip The Life Fantastic* weer op de kaart gezet. Hoewel het materiaal zeer toegankelijk klinkt, is het van een uitgebalanceerd hoog niveau. Een aanrader voor hen die (neo)prog met (hard)rockinvloeden kunnen waarderen.

Wilco Borg